

Arrest

nr. 102 446 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X (alias X)

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (alias X), die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die loco advocaat C. DEMAÎTRE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X (alias X), die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 december 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zonder de afloop van zijn eerste asielaanvraag af te wachten, diende verzoeker op 14 februari 2012 een nieuwe asielaanvraag in onder een andere identiteit. Verzoeker werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 5 februari 2013.

1.3. Op 8 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart nu de Syrische nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Idlib, waar u het grootste deel van uw leven in het dorp Hafsarji zou hebben gewoond. In 2010 zou u Syrië zijn ontvlucht omdat u problemen had met de Syrische autoriteiten. U zou immers in 2008 zijn betrapt op het illegaal verkopen van motors nadat u beschoten was door personen die één van uw motors wilde stelen. U dook onder bij uw neven in Hafsarji en na een zestal maanden zou u terug bij uw ouders zijn gaan wonen. In 2008 of 2009 zou u bij verstek zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar en het betalen van ongeveer 750.000 Syrische lire. De politie zou u een vijftal keren thuis zijn komen zoeken. U zou er telkens in geslaagd zijn te ontsnappen. Ongeveer in de zomer van 2010 zou u Syrië hebben verlaten.

U zou aanvankelijk in Zwitserland asiel hebben aangevraagd onder de naam Wisam Bittar, van Palestijnse origine. Daar zou u een negatieve beslissing hebben gekregen. U zou vervolgens naar Engeland zijn gereisd alwaar u nogmaals asiel probeerde aan te vragen onder de naam Wisam Bittar, van Palestijnse origine. Vanuit Engeland zou u onmiddellijk zijn teruggestuurd naar Zwitserland.

Vervolgens zou u naar België zijn gereisd alwaar u de dag na uw aankomst, namelijk op 21 december 2010 asiel aanvroeg (O.V.6.743.022 - CGVS 10/23431). Ook hier vroeg u asiel aan onder de naam Wissam Bittar en verklaarde een Palestijn te zijn, geboren in Israël. U zou in Gaza (Palestijnse Gebieden) gediscrimineerd worden omdat u geadopteerd was door een christelijke vrouw. U zou bovendien één maal beschoten zijn.

Op 14 februari 2012 dient u een nieuwe (tweede) asielaanvraag in in België (O.V.6.958.866 - CGVS 12/12051), onder een andere identiteit, zonder de afloop van uw eerste asielaanvraag in België af te wachten. Dit maal verklaart u Abdullah Halabi te heten en de Syrische nationaliteit te bezitten. Deze asielaanvraag werd op 13 juni 2006 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten daar België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag daar de verantwoordelijkheid aan de Zwitserse autoriteiten toekwam.

Op 24 september 2012 werd u door de Rechtbank van Eerste Aanleg in Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens het met bedrieglijk opzet beoogd te hebben een onrechtmatig economisch voordeel voor zichzelf of voor een ander te verwerven, door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem te hebben ingevoerd, gewijzigd, gewist of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd, namelijk een bedrag van 34.700 euro.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw rijbewijs, een kopie van uw identiteitskaart, van uw paspoort, van een uittreksel van de burgerlijke stand en van een woonstatust.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag die nog lopende is (O.V.6.743.022 - CGVS 10/23431), dient te worden vastgesteld dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er zeer ernstige twijfels rijzen omtrent de oprechtheid van uw asielaanvraag. Zo gaf u volledig afwijkende identiteitsgegevens op bij uw eerste en tweede asielaanvraag én op het moment van uw gehoor door het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u tegenover de DVZ dat u van Palestijnse origine was, geboren in Jafa (Israël). U gaf Wissam BITTAR op als uw naam en verklaarde geboren te zijn op 15 augustus 1986 (DVZ 6.743.022 verklaring, vraag 1-6). In het kader van uw tweede asielaanvraag en tegenover het CGVS verklaart u daarentegen de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Idlib (Syrië) op 15 augustus 1985. Als naam geeft u Abdullah HALABI op (CGVS p.2-3). De reden die u opgeeft om, niet alleen een andere identiteit, maar ook andere nationaliteit op te geven, namelijk het feit dat u schrik had teruggestuurd te worden naar Syrië, is geen afdoende verklaring. Van een persoon die internationale bescherming aanvraagt, kan immers worden verwacht dat hij hierbij onmiddellijk een volledig en correct beeld schetst van zijn situatie én identiteit/nationaliteit opdat er een correcte inschatting van de asielaanvraag zou kunnen worden gemaakt.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u, hoewel u verklaart dat uw Syrische identiteitskaart en paspoort zich in België bevinden, u deze niet kan voorleggen. U verklaart dat uw vriendin, met wie u in conflict ligt, deze heeft. Gevraagd waarom u deze intussen niet zelf kan voorleggen, geeft u een weinig overtuigende verklaring. Uw vriendin zou willen dat u de documenten persoonlijk gaat halen

(CGVS p.2). De vraag stelt zich hier of iemand, die zijn identiteit volledig wijzigt gedurende de loop van zijn asielpcedure, niet het nodige zou doen om die nieuw ingeroepen identiteit ook effectief aan te tonen. Dat u dit niet doet, wijst allerminst op een bereidheid tot medewerking om uw asielaanvraag zo goed als mogelijk te staven.

Vervolgens moet worden gezegd - zoals hierboven ook al kort werd aangegeven - dat u, zonder de afloop van uw lopende asielpcedure af te wachten, een nieuwe asielaanvraag indiende onder een geheel andere identiteit en, op het moment van die tweede asielaanvraag in België, heeft verzwegen dat u reeds eerder een asielaanvraag in België had ingediend (DVZ verklaring O.V.6.743.022 vraag 17). Dat u verschillende asielaanvragen opstart onder verschillende identiteiten en dat u dit trachtte te verzwijgen, doet vermoeden dat u bewust heeft gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden en er niet voor terugschrikt op frauduleuze wijze een status te bekomen. Hierdoor wordt de oprechtheid van uw asielaanvraag andermaal in ernstige mate ondermijnd.

Ditzelfde geldt voor het feit dat u uw asielaanvragen in Zwitserland en Groot-Brittannië in 2010 heeft verzwegen bij de (eerste) asielaanvraag die u hier in 2010 indiende en aanvankelijk ook bij de (tweede) asielaanvraag die u in 2012 indiende. Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u bovendien dat u pas in februari 2012 het land was binnen gereisd. Pas nadat u er tijdens het gehoor voor uw tweede asielaanvraag mee werd geconfronteerd, gaf u toe dat u in Zwitserland en Groot-Brittannië asiel had aangevraagd (DVZ 6.958.866 inschrijving + terugnameverzoek vraag 13-14). Ook het feit dat u dit heeft verzwegen, doet afbreuk aan de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat ook uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en bijgevolg uw vluchtmotieven volledig van elkaar afwijken. Zo verklaarde u bij aanvang van uw (eerste) asielaanvraag dat u in Gaza woonde en dat uw problemen zich aldaar afspeelden. U zou gediscrimineerd zijn omdat u was geadopteerd door een christelijke vrouw en ook één maal beschoten zijn (DVZ verklaring + vragenlijst CGVS). Op het moment van uw gehoor door het Commissariaat-generaal, en nadat u reeds een tweede aanvraag had ingediend, wijzigt u uw verklaringen en verklaart u in Syrië te hebben gewoond en aldaar problemen te hebben gekend. U zou betrappt zijn op de illegale verkoop van motors en daarom vervolgd worden door de Syrische autoriteiten (CGVS p.10-11). Dergelijk uiteenlopende verklaringen, laten natuurlijk weinig ruimte om nog enig geloof te hechten aan het door u ingeroepen vluchtrelaas.

Bovendien is uw verklaring waarom u aanvankelijk beweerde Palestijn te zijn, namelijk dat u schrik had naar Syrië te worden teruggestuurd, geen afdoende verklaring. Van iemand die internationale bescherming aanvraagt omwille van zijn vrees tegenover de Syrische autoriteiten, mag men verwachten dat hij die van bij aanvang van zijn asielaanvraag ook zo weergeeft.

Voor zover er, in het licht van bovenstaande vaststellingen, nog enig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen in het kader van uw asielaanvraag, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent uw vluchtrelaas in Syrië ook enkele inconsistenties vertonen. Zo is het opmerkelijk dat u, wanneer u wordt gevraagd of u in Syrië ooit veroordeeld bent door een rechtbank, ontkennend antwoordt (CGVS p.9), terwijl u even later, wanneer u uw vluchtrelaas uit de doeken doet, verklaart bij verstek te zijn veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf en een boete van ongeveer 750.000 Syrische lire (CGVS p.10). Uw verklaring dat u de vraag verkeerd verstaan moest hebben en dat u dacht dat er was gevraagd of u op de rechtbank was verschenen (CGVS p.11), kan een dergelijke tegenspraak bezwaarlijk vergoelijken.

Daarnaast beweert u vreemd genoeg dat u, die claimt gezocht te worden door de Syrische autoriteiten en reeds in 2008 of 2009 te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar, zo'n zes maanden na het ongeval in 2008 terug thuis bent gaan wonen, en dit tot aan uw vertrek uit Syrië. Nadat uw neven u uit het ziekenhuis in Tartous hadden weggehaald omdat de Syrische autoriteiten uw illegale motorhandel hadden ontdekt, zou u eerst enkele maanden bij neven in Hafsarji zijn ondergedoken. Dit op zich lijkt al moeilijk in overeenstemming te brengen met uw bewering te zijn gezocht door de Syrische autoriteiten. Dat u gezocht wordt en vervolgens in uw eigen dorp, bij uw eigen familie onderduikt, lijkt in de toenmalige Syrische context een enorm groot risico. De Syrische autoriteiten staan er immers om bekend over een zeer uitgebreid informatiesysteem te beschikken waarbij iemand makkelijk op te sporen valt bij familieleden. Dat u daarna dan nog terugkeert naar uw eigen huis, valt, in diezelfde context, nog moeilijker te vatten. Dat u terugkeert naar het adres waar u ingeschreven stond en waar de autoriteiten u meermaals kwamen zoeken, en daar vervolgens nog ongeveer een jaar verblijft (CGVS p.8, 11), spreekt uw ingeroepen vrees in dergelijke mate tegen dat er nog weinig geloof kan worden gehecht aan uw vrees.

Ook legt u enkele opmerkelijk vage verklaringen af die het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen verder bevestigen. Zo blijft u ten eerste op de vlakte over het tijdstip van uw ongeval. U komt niet verder dan te stellen dat het 'in 2008' was (CGVS p.10). Over het moment van uw veroordeling, blijft u desgewenst nog meer op de vlakte. U kunt het niet preciezer situeren dan 'in

2008 en 2009' (CGVS p.11). Ook de naam van uw advocaat moet u schuldig blijven. U herinnert zich alleen zijn voornaam, Y.(...) (CGVS p.11).

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u zich ook tegenspreekt over uw reisweg tussen uw verklaringen bij uw tweede asielaanvraag, waar u verklaarde uit Syrië te zijn gevlucht en het gehoor op het CGVS voor uw eerste asielaanvraag. Beide malen verklaart u vanuit Syrië, via Libanon, naar Europa te zijn gereisd. Echter, waar u bij de DVZ op 13 maart 2012 verklaarde met het vliegtuig vanuit Libanon te zijn gereisd naar Lausanne, Zwitserland (O.V.6.958.866 vraag 14), verklaart u nu dat u Libanon per schip verliet om zo naar Frankrijk te reizen (CGVS p.10). Dat u zich over dergelijke zaken blijft tegenspreken, laat weinig ruimte om geloof te hechten aan uw verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. U verklaart uiteindelijk de Syrische nationaliteit te bezitten.

Uit uw verklaringen blijkt niets dat op het tegendeel van deze verklaring wijst. Echter, wat betreft de beoordeling van de toekenning van de status van subsidiaire bescherming, dient gewezen te worden op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. U blijkt te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens het met bedrieglijk opzet beoogd te hebben een onrechtmatig economisch voordeel voor zichzelf of voor een ander te verwerven, door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem te hebben ingevoerd, gewijzigd, gewist of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te hebben veranderd (kopie arrest toegevoegd aan het administratieve dossier). Het misdrijf dat u begaan heeft en waarvoor u veroordeeld bent kan dan ook niet anders dan als een ernstig misdrijf worden gekwalificeerd.

Bijgevolg dient u uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tot slot moet worden vastgesteld dat de door u voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Deze documenten doen immers op geen enkele manier uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Niettegenstaande bovengaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden in Syrië niet aangewezen is dat u, die Syrisch staatsburger bent, gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat niettegenstaande bovengaande bevindingen, de Commissaris-generaal meent dat het in de huidige omstandigheden in Syrië niet aangewezen is dat u, een Syrisch staatsburger, gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de feitelijke gegevens niet correct werden beoordeeld en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bijgevolg tot een onredelijke beslissing is gekomen. Vervolgens onderneemt hij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een vonnis van de Correctionele Rechtbank van Gent d.d. 24 september 2012.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) hij volledig afwijkende identiteitsgegevens opgaf bij zijn eerste en tweede asielaanvraag én dat op het moment van zijn gehoor door het Commissariaat-generaal, terwijl van een persoon die internationale bescherming aanvraagt kan worden verwacht dat hij hierbij onmiddellijk een volledig en correct beeld schetst van zijn situatie en identiteit/nationaliteit opdat er een correcte inschatting van de asielaanvraag zou kunnen worden gemaakt, (ii) hij zijn Syrische identiteitskaart en paspoort niet kan voorleggen hoewel hij verklaart dat deze documenten zich in België bevinden, wat allerminst wijst op een bereidheid tot medewerking om zijn asielaanvraag zo goed als

mogelijk te staven, (iii) het feit dat hij verschillende asielaanvragen opstart onder verschillende identiteiten en dat hij trachtte dit te verzwijgen doet vermoeden dat hij bewust gepoogd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden en hij er niet voor terugschrikt om op frauduleuze wijze een status te bekomen, en hetzelfde geldt voor het feit dat hij zijn asielaanvragen in Zwitserland en Groot-Brittannië in 2010 heeft verzwegen bij de (eerste) asielaanvraag die hij hier in 2010 indiende en aanvankelijk ook bij de (tweede) asielaanvraag die hij in 2012 indiende, (iv) zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen en bijgevolg zijn vluchtmotieven volledig van elkaar afwijken, zoals wordt toegelicht, en dergelijke uiteenlopende verklaringen weinig ruimte laten om nog enig geloof te hechten aan het door hem ingeroepen vluchtrelaas, (v) voor zover nog enig geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in het kader van zijn asielaanvraag, dient te worden vastgesteld dat zijn verklaringen omtrent zijn vluchtrelaas in Syrië inconsistenties vertonen en hij in het bijzonder tegenstrijdige verklaringen aflegt op de vraag of hij in Syrië ooit veroordeeld is door een rechtbank, hij vreemd genoeg beweert dat hij, die claimt gezocht te worden door de Syrische autoriteiten en reeds in 2008 of 2009 te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar, zo'n zes maanden na het ongeval in 2008 terug thuis is gaan wonen en dit tot aan zijn vertrek uit Syrië, hij zeer vage verklaringen aflegt over het tijdstip van zijn ongeval en over het moment van zijn veroordeling en hij ook de naam van zijn advocaat schuldig moet blijven, (vi) hij zich ook tegenspreekt over zijn reisweg, (vii) hij veroordeeld blijkt te zijn tot een gevangenisstraf van drie jaar en het misdrijf dat hij begaan heeft en waarvoor hij veroordeeld is niet anders dan als een ernstig misdrijf kan worden gekwalificeerd zodat hij dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus en (viii) de door hem voorgelegde documenten op geen enkele manier uitspraak doen over de ingeroepen vluchtmotieven.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift toe dat hij aanvankelijk een asielaanvraag heeft ingediend onder de naam B. W. omdat hij schrik had bij toedracht van zijn ware identiteit teruggestuurd te worden naar Syrië. Daarom heeft hij aanvankelijk gesteld dat hij van Palestina afkomstig was, nu hij had opgevangen dat de meeste asielaanvragen in die richting werden goedgekeurd door de Belgische autoriteiten. Verzoeker stelt dat hij zich heeft laten leiden door verkeerde adviezen en daarom een fictief verhaal heeft verzonnen teneinde een zo groot mogelijke kans op verkrijging van asiel te bekomen.

Verzoeker geeft derhalve uitdrukkelijk toe dat hij bewust heeft gepoogd de Belgische asielinstanties te misleiden teneinde op frauduleuze wijze een beschermingsstatuut te bekomen. Verzoeker stelt in het verzoekschrift immers expliciet dat hij *“een fictief verhaal (heeft) verzonnen teneinde een zo grote mogelijke kans op verkrijging van asiel te bekomen.”* De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn (RvS 24 maart 2004 nr. 129.658). De Raad verwijst in dit verband naar richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12). Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming) *“mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig*

mogelijk indient", waarbij onder "elementen" wordt verstaan "de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming (wordt) ingediend." Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet alleen onder twee verschillende identiteiten/nationaliteiten asiel heeft aangevraagd in België, doch tevens dat hij op het ogenblik van zijn tweede asielaanvraag in België heeft verzwegen dat hij reeds eerder een asielaanvraag had ingediend in België, en dat hij daarnaast ook de eerdere aanvragen in Zwitserland en Groot-Brittannië heeft verzwegen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat de oprechtheid van verzoekers asielaanvragen hierdoor in ernstige mate wordt ondermijnd. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij zich heeft laten leiden door verkeerde adviezen, benadrukt de Raad dat het geen betoog hoeft dat verzoeker zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor.

2.5. Verzoeker is pertinent dat hij over de Syrische nationaliteit beschikt. Volgens verzoeker werden zijn identiteitsdocumenten in het kader van het strafonderzoek in beslag genomen en bevinden zij zich op de correctionele griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

Deze post-factum bewering kan geenszins worden aanvaard als afdoende verschoning voor het niet voorleggen van verzoekers originele identiteitskaart en paspoort, die zich in België zouden bevinden. Of deze documenten nu bij verzoekers vriendin liggen dan wel op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, niets belette verzoeker of zijn raadsman om de nodige stappen te ondernemen om deze originele stukken te bekomen en ter staving van de nieuw ingeroepen identiteit voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Verzoekers nalaten om hiervoor het nodige te doen, getuigt naar het oordeel van de Raad andermaal van een manifest gebrek aan interesse in zijn eigen asielaanvraag. Immers, het vaststellen van de identiteit en nationaliteit is een essentieel element in elke procedure en verzoeker legt in casu enkel fotokopieën waaraan slechts een beperkte waarde kan worden toegekend.

2.6. Verzoeker bevestigt met klem dat het verhaal zoals weergegeven bij de tweede asielaanvraag een correcte weergave van de feiten is. Hij voert aan dat hij steeds heeft gesteld dat hij in Syrië bij verstek werd veroordeeld door de rechtbank en stelt dat het pertinent onwaar is waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij dit aanvankelijk verkeerd had verklaard. Volgens verzoeker had hij de vraag verkeerd begrepen. Hij verduidelijkt dat hij gesteld heeft dat hij nooit in zijn aanwezigheid door de rechtbank werd veroordeeld, hetgeen wel degelijk correct is. Hij is immers nooit naar de terechtzitting geweest en werd nooit op tegensprekelijke wijze veroordeeld. Hij werd echter wel bij verstek veroordeeld, hetgeen hij later tijdens het gehoor ook heeft verteld. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij aanvankelijk stelde dat hij niet werd veroordeeld omdat hij niet aanwezig was op de rechtbank en hij aldus dacht dat de interviewer dit bedoelde met de term 'veroordeling'. Volgens verzoeker is het duidelijk dat de verhoorder een eigen interpretatie van de feiten heeft gegeven.

Dergelijk verweer kan niet in het minst overtuigen. De Raad leest in het gehoorverslag als volgt: "*< ooit gearresteerd in Syrië? Nee, alleen tijdens legerdienst. < ooit veroordeeld door rechtbank in Syrië? Nee*" (administratief dossier, stuk 4, p. 9). Deze vraagstelling is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Dat verzoeker de vraag verkeerd had begrepen en dacht dat met de term 'veroordeling' bedoeld werd dat hij voor de rechtbank was verschenen, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit klemt des te meer daar verzoeker later tijdens het gehoor, wanneer hem werd gevraagd naar de aanleiding om Syrië te verlaten, aangaf dat hij werd veroordeeld en hij hierbij duidelijk en meermaals te kennen gaf dat het een veroordeling bij verstek betrof (administratief dossier, stuk 4, p. 10-11). Dat verzoeker de correcte betekenis van de termen 'veroordeling' en 'verstek' niet zou kennen zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift, kan dan ook geenszins worden aangenomen. Ook verzoekers verwijt dat de verhoorder een eigen interpretatie van de feiten heeft gegeven, mist elke grondslag. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad immers niet anders dan vaststellen dat de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft laten leiden door verzoekers eigen verklaringen. De commissaris-generaal "maakt" de tegenstrijdigheden niet, hij stelt ze slechts vast uit de antwoorden die werden genoteerd in het gehoorverslag en trekt er zijn besluiten uit.

2.7. Voorts worden in de bestreden beslissing terecht vraagtekens geplaatst bij verzoekers beweringen dat hij, die claimt gezocht te worden door de Syrische autoriteiten en reeds in 2008 of 2009 zou veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf van 15 jaar, tot zijn vertrek uit Syrië in de zomer van 2010 aanvankelijk onderdook bij familieleden in zijn eigen dorp en daarna zelfs terugkeerde naar zijn eigen

huis, waar de Syrische autoriteiten hem meermaals kwamen zoeken. Dat zijn familieleden tegen niemand met een woord over hem hebben gerept en verzoeker niet buitenkwam en hij aldus niet kon worden opgemerkt, doet niets af aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld als volgt: *“Daarnaast beweert u vreemd genoeg dat u, die claimt gezocht te worden door de Syrische autoriteiten en reeds in 2008 of 2009 te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar, zo’n zes maanden na het ongeval in 2008 terug thuis bent gaan wonen, en dit tot aan uw vertrek uit Syrië. Nadat uw neven u uit het ziekenhuis in Tartous hadden weggehaald omdat de Syrische autoriteiten uw illegale motorhandel hadden ontdekt, zou u eerst enkele maanden bij neven in Hafsarji zijn ondergedoken. Dit op zich lijkt al moeilijk in overeenstemming te brengen met uw bewering te zijn gezocht door de Syrische autoriteiten. Dat u gezocht wordt en vervolgens in uw eigen dorp, bij uw eigen familie onderduikt, lijkt in de toenmalige Syrische context een enorm groot risico. De Syrische autoriteiten staan er immers om bekend over een zeer uitgebreid informatiesysteem te beschikken waarbij iemand makkelijk op te sporen valt bij familieleden. Dat u daarna dan nog terugkeert naar uw eigen huis, valt, in diezelfde context, nog moeilijker te vatten. Dat u terugkeert naar het adres waar u ingeschreven stond en waar de autoriteiten u meermaals kwamen zoeken, en daar vervolgens nog ongeveer een jaar verblijft (CGVS p.8, 11), spreekt uw ingeroepen vrees in dergelijke mate tegen dat er nog weinig geloof kan worden gehecht aan uw vrees.”*

2.8. Tot slot tracht verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden in zijn verklaringen omtrent het tijdstip van zijn ongeval, het moment van zijn veroordeling en de naam van zijn advocaat te vergoelijken door te wijzen op stress en het verloop van 4,5 jaar tussen zijn beweerde problemen en zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Dergelijke uitleg kan echter niet als afdoende verschoning worden aanvaard. De Raad benadrukt dat van een asielaanvrager mag worden verwacht dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag en dat hij in het bijzonder belangrijke gebeurtenissen, zoals in casu een beschieting en een veroordeling tot een gevangenisstraf van 15 jaar en een geldboete van ongeveer 750.000 Syrische lire, correct in de tijd kan situeren aangezien dergelijke gebeurtenissen, die van determinerende invloed zijn geweest op verzoekers verdere leven, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan en dit ongeacht het tijdsverloop of de traumatische en stresserende ervaring.

2.9. Gelet op het feit dat (1) verzoeker volledig afwijkende identiteitsgegevens opgaf bij zijn eerste en tweede asielaanvraag, dat ook zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen en bijgevolg zijn vluchtmotieven volledig van elkaar afwijken en hij zich tevens tegensprekt over zijn reisweg, dat hij verschillende asielaanvragen opstartte onder verschillende identiteiten en hij trachtte dit te verzwijgen en dat hij tevens zijn asielaanvragen in Zwitserland en Groot-Brittannië in 2010 heeft verzwegen, zodat niet anders kan dan worden geconcludeerd dat verzoeker bewust heeft gepoogd de Belgische asielinstanties te misleiden teneinde op frauduleuze wijze een beschermingsstatuut te bekomen, (2) verzoeker blijk geeft van een manifest gebrek aan medewerking waar hij nalaat zijn originele identiteitskaart en paspoort, die zich in België bevinden, voor te leggen en hij derhalve zijn identiteit en nationaliteit niet onomstotelijk aantoonde, temeer daar mede gelet op verzoekers bedrieglijk handelen aan de door hem bijgebrachte fotokopieën van twee pagina's uit zijn paspoort, zijn identiteitskaart, zijn rijbewijs, een uittreksel van de burgerlijke stand en een woonstattest geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend vermits kopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn en aldus geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit en (3) hij uitermate vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de door hem voorgehouden problemen in Syrië, besluit de Raad dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen en hij derhalve niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, is in essentie vereist dat verzoekers identiteit, nationaliteit en afkomst vaststaat, wat in casu niet het geval is.

De Raad herhaalt in dit verband nogmaals dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad herhaalt dat verzoeker zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor en voor het niet neerleggen van zijn originele identiteitsdocumenten in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker maakt door zijn handelen zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS